

HỒI 68

NGƯỜI VỀ BÁO MỘNG

Liên mấy ngày mệt nhọc, đêm đó Tây Môn Khánh ngủ rất say, hôm sau mặt trời mọc cao vẫn chưa dậy.

Lai Hưng vào thưa:

- Thợ tới rồi, đang đứng ở ngoài để xin dỡ rạp.

Tây Môn Khánh cầu nhàu:

- Thợ đến thì cho dỡ đi, việc gì phải vào thưa với hỏi lời thôi.

Lai Hưng vội lui ra, báo đám thợ làm việc.

Lát sau thấy Ngọc Tiêu vào phòng, Tây Môn Khánh sai lấy quần áo rồi định trở dậy, nhưng Nguyệt nương bảo:

- Hôm qua chàng mệt nhọc cả ngày, sao không ngủ thêm một lúc nữa cho khỏe. Trời hãy còn sớm dậy làm gì, hôm nay đừng ra nha môn làm việc nữa, ở nhà nghỉ ngơi một hôm đi.

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi không ra nha môn đâu, nhưng sợ là người của Địch gia tới lấy thư phúc đáp.

Nguyệt nương bảo:

- Nếu vậy thì chàng dậy đi, để tôi báo chúng nó đem cháo lên ăn.

Tây Môn Khánh ngồi dậy, choàng vội chiếc áo lạnh rồi không chải đầu rửa mặt, đã vào ngay thứ phòng trong hoa viên.

Từ hôm Thư Đồng trốn đi thì Tây Môn Khánh sai Vương Kinh coi sóc thư phòng trong hoa viên, còn Xuân Hồng coi sóc thư phòng cạnh đại sảnh. Về những tháng mùa đông thì Tây

Môn Khánh chỉ hay tới thư phòng trong hoa viên. Nơi đây, ở phòng trong có lò sưởi và giường nằm, phòng ngoài có án thư, tủ sách bày đủ văn phòng tứ bảo và các sách vở giấy tờ. Lại trưng mấy cành đào và các loại cúc danh tiếng. Ngoài hiên là những bụi trúc xanh và mấy khóm lan thắm.

Tây Môn Khánh bước vào thư phòng, Vương Kinh vội đốt lò sưởi. Tây Môn Khánh ngồi xuống bảo:

- Người ra bảo Lai An đi mời Ứng Nhị gia tới đây.

Vương Kinh bước ra thì thấy Bình An vào báo:

- Có Tiểu Chu Nhi đợi ở ngoài.

Vương Kinh quay vào thưa với chủ. Tây Môn Khánh cho gọi vào. Tiểu Chu Nhi bước vào lạy chào. Tây Môn Khánh bảo:

- Người tới thật đúng lúc, sao hồi này không thấy lại? Đầu tóc ta cũng cần sửa sang mà cứ đợi người mãi.

Tiểu Chu Nhi đáp:

- Vì thấy Lục nương quy tiên, biết trong phủ đây bận rộn nên không dám tới.

Tây Môn Khánh bước tới, ngồi trên cái cắm đôn, xoa tóc ra. Tiểu Chu Nhi mở túi đồ nghề sắp sửa bắt đầu cắt chải thì Bá Tước vén màn bước vào vái chào, Tây Môn Khánh bảo:

- Tôi đang định sửa sang đầu tóc, mời nhị ca ngồi.

Bá Tước kéo một cái cắm đôn mà ngồi, hơ tay trên lò sưởi. Tây Môn Khánh thấy vậy hỏi:

- Lạnh lắm hay sao?

Bá Tước đáp:

- Đại ca không biết, bên ngoài hoa tuyết bay rợp trời, không lạnh sao được. Hôm qua về tới nhà thì gà đã bắt đầu gáy, sáng nay định dậy trễ nhưng gia nhân đã tới gọi. Lúc đó tôi còn ngủ, nhưng cũng vội tới ngay. Đại ca sao thức sớm quá vậy, cho gọi tôi có chuyện gì không?

Tây Môn Khánh bảo:

- Tôi thì có lúc nào rảnh rang đâu mà ngủ sớm dậy muộn được. Từ hôm Lục nương tôi mất đi tới nay, không ngày nào là không bù đầu tới mất, rồi lại tới vụ tiếp đón Hoàng Thái úy, hôm qua thì lại lễ tụng kinh, hôm nay mới tương đối hơi nhàn.

Tiện nội có bảo là lâu nay mệt nhọc, thì cứ ngủ thêm cho khỏe. Nhưng tôi vẫn phải dậy sớm, vì sợ rằng gia nhân của Dịch gia tới lấy thư phúc đáp, lại lo trông coi đám thợ và gia nhân dọn dẹp. Ngày hai mươi bốn này lại phải cho đám Hàn quản lý lên đường cất hàng. Rồi lại còn phải tới tạ lễ mọi người về đám tang vừa rồi nữa chứ. Thân bằng quyến thuộc thì có thể qua loa nhưng các sĩ phu quan chức thì không đi không được.

Bá Tước nói:

- Thế thì bạn rộn mệt nhọc thật, nhưng đại ca có đi tạ lễ thì nên đi một số người nào thật cần thiết thôi, còn những người khác thì để sau này gặp mặt cảm ơn cũng được. Ai chẳng biết là đại ca lâu nay bận việc dồn dập, chắc người ta sẽ hiểu cho.

Đang nói chuyện thì Họa Đồng bưng hai ly sữa nóng tới. Tây Môn Khánh mời Bá Tước uống sữa, Bá Tước cầm ly sữa lên, nhìn vào màu mỡ béo bổ, hương thơm bốc lên ngào ngạt, bèn nói:

- Trời lạnh này mà được sữa nóng thì tuyệt, thơm ngon quá thể, sữa này uống vào thì bao nhiêu mệt mỏi tiêu tan hết.

Nói xong đưa lên miệng, uống từng ngụm nhỏ. Tây Môn Khánh đã sửa tóc chải đầu xong, liền bảo Tiểu Chu Nhi ngoáy tai. Ly sữa vẫn để trên bàn không uống. Bá Tước bảo:

- Đại ca không uống sữa đi, để mãi nguội mất, sáng ra đại ca nên dùng một ly này cho bổ.

Tây Môn Khánh đáp:

- Tôi không uống sữa đâu, nhị ca uống giùm tôi đi, lát nữa tôi ăn cháo.

Bá Tước được lời như cỏi tấm lòng, cầm ngay lấy ly sữa của Tây Môn Khánh mà uống cạn. Ngoáy tai xong, Tây Môn Khánh nằm sắp xuống trường kỷ, bảo Tiểu Chu Nhi tắm quất. Bá Tước thấy vậy hỏi:

- Đại ca thấy trong người thế nào mà phải tắm quất?

Tây Môn Khánh đáp:

- Không giấu giếm gì nhị ca, này không hiểu có phải tại mệt nhọc quá hay không mà mình ... mỗi nừ, lưng thì đau không chịu được, người lúc nào cũng bần thần rã rượi.

Bá Tước bảo:

- Có lẽ đại ca ăn uống nhiều thứ nóng quá.

Tây Môn Khánh nói:

- Nhiệm y quan bảo là tôi tuy thân thể khô vỹ, nhưng khí lực thì suy sụp hư hao rồi, do đó có cho tôi ít thuốc bổ tên là Bách hổ diên linh đan, bảo đó là phương thuốc của Lâm Chân nhân dâng cho thánh thượng, bảo tôi sáng sớm phải uống thuốc đó với sữa người. Nhưng mấy hôm nay bận rộn rồi quên khuấy, chưa kịp uống. Chắc nhị ca cũng nghĩ rằng tôi thể thiếp đây này, tránh sao khỏi thân suy lực kiệt rồi sinh ra mệt mỏi đau lưng, nhưng ai biết được là từ khi Lục nương tôi nằm bệnh đến nay, tôi còn lòng dạ đâu mà nghĩ đến chuyện đó.

Đang nói chuyện thì thấy Hàn Đạo Quốc bước vào vái chào rồi nói:

- Hồi nãy chúng tôi đã hội họp bàn tính rồi, thuyền cũng chuẩn bị sẵn sàng, chúng tôi thưa lại với gia gia là đúng ngày hai mươi bốn này là chúng tôi lên đường.

Tây Môn Khánh quay lại sai gia nhân vào bảo Nguyệt nương chuẩn bị lấy bạc để cho vào bao, đoạn hỏi:

- Hai cửa tiệm mấy hôm nay thu được bao nhiêu?

Hàn quản lý đáp:

- Được khoảng hơn sáu ngàn lạng.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì lấy hai ngàn lạng cho vào bao, giao cho Thôi Bản đi Hồ Châu cất hàng, còn bốn ngàn lạng thì để người và Lai Bảo đi Tùng Giang mua vải. Bây giờ mỗi người lấy năm lạng bạc, về nhà sửa soạn hành lý là vừa.

Hàn quản lý hỏi:

- Nhưng còn chuyện nạp tiền cho phủ Vân Vương thì sao?

Tây Môn Khánh bảo:

- Thì nạp chứ sao, nhưng có bao nhiêu, người không thấy Lai Bảo mỗi tháng chỉ nạp cho Vân Vương có ba tiền hay sao?

Hàn quản lý nói:

- Nhưng Lai Bảo thì dù sao cũng được coi là người của Thái sư, trên giấy tờ cũng có ghi chú như thế, còn tôi thì so với Lai Bảo sao được.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nếu vậy thì để ta viết thiệp rồi sai người đến nói với Vương phủ cho người, ghi tên người trong vụ nạp tiền.

Hàn quản lý vái tạ. Bá Tước bảo:

- Thôi thế là yên tâm rồi nhé.

Tây Môn Khánh tắm giặt xong, bảo gia nhân dọn điếm tâm cho Tiểu Chu Nhi, ăn rồi vào trong rửa mặt. Lát sau bước ra mũ áo chỉnh tề, thưởng cho Tiểu Chu Nhi ba tiền, đoạn bảo Vương Kính:

- Mời Ôn tiên sinh tới đây cho ta.

Lát sau Ôn tú tài tới vái chào. Tây Môn Khánh mời ngồi. Gia nhân bưng cháo thịt ra. Tây Môn Khánh mời Ôn tú tài, Bá Tước và Đạo Quốc cùng ăn, lại bảo:

- Đem thêm bát dưa, rồi mời cậu Kính Tế tới đây.

Lát sau Kính Tế mặc tang phục đến, vái chào mọi người rồi ngồi xuống cùng ăn cháo. Ăn xong, gia nhân dọn dẹp bát đĩa rồi đem trà ra. Hàn Đạo Quốc uống trà rồi đứng dậy cáo từ. Tây Môn Khánh hỏi Ôn tú tài:

- Thư phúc đáp, tiên sinh viết xong chưa ?

Ôn tú tài đáp:

- Tôi mới chỉ viết bản thảo, có đem theo đây để gia gia coi qua, nếu được thì mới viết vào giấy.

Nói xong lấy trong tay áo ra bản thảo lá thư. Tây Môn Khánh cầm xem, thấy viết rằng:

- Kính gửi Đức trụ quốc Địch Vân Phong lão thân gia đại nhân, từ lúc chia tay tại kinh đô, tới nay thấm thoát đã nửa năm rồi. Văn sinh bất hạnh nên người trong khuê môn thất lạc, được lão thân gia hạ cố hỏi han tới, văn sinh cảm tạ muôn phần, thế mới biết tình của lão thân gia đối với văn sinh thật là thân thiết, văn sinh suốt đời chẳng dám quên. Có điều, trong thời gian qua, việc quan bề bộn, khó lòng tránh khỏi sơ thất lỗi lầm, chỉ sợ phụ cả sự tiến bạt của lão thân gia. Nay được biết lão thân gia yêu mến mà thưa với Thái sư đề nghị cất nhắc, thật ơn lão thân gia như trời như biển, văn sinh được như thế này cũng hoàn toàn nhờ ở lão thân gia. Nay có bức thư gửi cánh

chim hồng, kính hầu thăm sức khỏe lão thân gia, nguyện mong lão thân gia phúc lộc dồi dào. Tiện đây cũng xin trình lên lão thân gia mười vuông khăn Dương Châu, mười vuông khăn bằng đoạn màu, mười chung rượu Ô kim, xin lão thân gia dù có chê cười cũng nhận cho gọi là lễ mọn phúc đáp. Ngu sinh là Tây Môn Khánh ở Thanh Hà cúi lạy.

Tây Môn Khánh coi xong hài lòng lắm, sai Kính Tế lấy giấy hơn tiên ra cho Ôn tú tài viết thư ngay tại chỗ, lại sai gói lễ vật cẩn thận, cũng không quên gói năm lạng bạc để thưởng cho người đem thư.

Lát sau thấy tuyết rơi nhiều, Tây Môn Khánh sai dọn bàn bày tiệc để uống rượu thưởng tuyết. Bỗng thấy có người thập thò ngoài màn, Tây Môn Khánh hỏi:

- Ai đó ?

Wương Kính đứng bên thưa:

- Đó là Trịnh Xuân.

Tây Môn Khánh cho vào. Trịnh Xuân bước vào, hai tay bưng một cái quả lớn, quỳ xuống nâng cái quả lên cao, Tây Môn Khánh hỏi:

- Cái gì vậy ?

Trịnh Xuân đáp:

- Thư thư tôi là Ái Nguyệt biết hôm qua gia gia và Đại nương mệt nhọc vì lễ tụng kinh, chẳng có cái gì, chỉ có ít trà và đồ ăn đem tới để gia gia thưởng cho người dưới.

Trịnh Xuân mở nắp quả ra, bên trong là rượu thịt, trà và ốc, đoạn nói:

Tất cả những thứ này đều do chính tay thư thư tôi lựa, biết là gia gia thích những món lạ nên cố công tìm mua tới hiếu kính gia gia.

Tây Môn Khánh bảo:

- Hôm qua bên đó đã cho đem lễ vật lại, hôm nay thư thư người lại biểu những thứ này, thật làm phiền thư thư người quá. Thôi thì ta cũng tạ tạ.

Nói xong sai Vương Kính thu nhận, để lên bàn. Bá Tước bỏ:

- Tốt lắm, tốt lắm, để đó cho ta coi một chút, á à. Con nhỏ này khéo lựa thứ ốc ngon thật, ta đang thèm ốc, để ta thử thưởng thức một tí mới được.

Nói xong nhóm tay cầm một con ốc bỏ ngay vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm, vừa thò tay nhón thêm một con nữa, đưa cho Ôn tú tài mà bảo:

- Tiên sinh thưởng thức thử đi, ngon tuyệt, thứ đồ ăn hiếm có này, ăn vào cứ gọi là một miếng cũng thọ thêm được mười năm.

Ôn tú tài nhận con ốc, bỏ vào miệng mà nhai, quả thấy hương vị thơm ngon lạ lùng, đoạn nói:

- Ốc này sản xuất ở Tây Vực, người thường làm sao mà có, quả là thứ đồ ăn ngon lạ ngon lùng.

Tây Môn Khánh thấy Trịnh Xuân vẫn quỳ, bên cạnh lại có cái hộp lớn, bèn hỏi:

- Còn cái gì nữa kia ?

Trịnh Xuân đáp:

- Đây là vật riêng thư thư tôi kính tặng gia gia.

Nói xong hai tay nâng cái hộp lên, Tây Môn Khánh cầm lấy, định mở ra coi thì Bá Tước đã giạt lấy mở ra coi, thấy có một cái khăn tay màu hồng đào bằng gấm hồi văn, thêu thùa rất tinh xảo, và một gói hạnh nhân. Bá Tước đưa tám khăn cho Tây Môn Khánh, còn gói hạnh nhân thì cầm dốc vào mồm ăn hết. Tây Môn Khánh vội giạt lại, nhưng chỉ còn sót vài hạt, bèn mắng:

- Thật là đồ chó chết tham ăn, muốn ăn thì cũng phải để tôi nhìn qua một chút chứ, chẳng gì cũng là tấm lòng của người ta.

Bá Tước nhận nhỏ:

- Đây là của con gái tôi đem lại, không hiểu kính cho tôi thì hiểu kính cho ai ?

Tây Môn Khánh hơi bực mình:

- Có Ôn tiên sinh ở đây, tôi không tiện mắng cho nhị ca một trận, thật là đồ chó tham ăn, chẳng còn ra cái thể diện gì cả.

Nói xong cho cái khăn vào tay áo, rồi sai Vương Kinh đem quả đồ ăn vào trong. lát sau, tiệc rượu dọn xong, mọi người vui vẻ ăn uống. Bồng Đại An vào thưa:

Lý Tam và Hoàng Tứ đem bạc đến xin trả.

Tây Môn Khánh hỏi:

- Bao nhiêu ?

Đại An đáp:

- Nghe nói là chỉ có một ngàn lạng, còn bao nhiêu thì xin một hạn nữa.

Bá Tước bảo:

- Đại ca thấy không ? Hai thằng trời đánh đó dám giấu cả tôi, không thêm nói cho tôi biết. Hai đứa này cứ nhùng nhằng, thì ít mượn thì nhiều, sợ rằng chúng nó giở thói côn đồ, ăn không ăn hồng của đại ca mà thôi.

Tây Môn Khánh thủng thỉnh đáp:

- Tôi chẳng sợ gì cả, chẳng sợ chúng nó ăn quýt hay là giở thói côn đồ, lòi thối thì tôi cho vào ngục ngồi chơi, việc gì phải thắc mắc.

Đoạn cho gọi Kính Tế ra bảo:

- Người đem sổ sách ra nhận tiền, ta khỏi phải ra làm gì.

lát sau Kính Tế trở vào thưa:

- Bạc đã kiểm xong, đúng một ngàn lạng, con đã giao cho Đại nương cất giữ rồi, nhưng Hoàng Tứ nói là thỉnh gia gia rá ngoài, có chuyện cần thưa.

Tây Môn Khánh cau mày:

- Thì người cứ nói là ta đang thù tiếp khách khứa dùng tiệc, hấn cần gì thì sau ngày hai mươi bốn trở lại đây.

Kính Tế nói:

- Hấn khẩn khoản nói là có chuyện cần, muốn phiền gia gia.

Tây Môn Khánh xô ghế đứng dậy bảo:

- Không chuyện tiền bạc thì còn chuyện gì, thật phiền quá.

Nói xong bước ra đại sảnh. Hoàng Tứ thấy Tây Môn Khánh ra thì lạy chào rồi nói ngay:

- Một ngàn lạng, cậu đây đã thấu rồi, còn bao nhiêu xin gia gia cho lần sau. Hôm nay tôi có một chuyện muốn làm phiền gia gia.

Nói tới đó thì lại sụp lạy rồi khóc lớn lên. Tây Môn Khánh do dấy mà bảo:

- Có chuyện gì thì cứ nói, việc gì phải khổ sở vậy ?

Hoàng Tứ đứng dậy chùi nước mắt nói:

- Chuyện như thế này, nhạc phụ tôi là Tôn Thanh có hôn hạp với một người tên là Phùng Nhị buôn bán bông vải tại phủ Đông Xương. Phùng Nhị có đứa con trai là Phùng Hoài, du thủ du thực ăn chơi trác táng. Một hôm Phùng Hoài đóng cửa đi chơi suốt đêm, sáng ra thì thấy mất hai kiện bông, chắc là Phùng Hoài bán đi lấy tiền ăn chơi. Nhạc phụ tôi mới mắng nó mấy câu. Phùng Nhị cũng đánh con một trận, Phùng Hoài âm ức tìm cách gây sự với em vợ tôi là Tôn Văn, rồi hai bên ẩu đả, Phùng Hoài ngã mà bị thương ở đầu. Sau đó hàng xóm sang can gián, chuyện tưởng đã xong. Nào ngờ nửa tháng sau Phùng Hoài chết vì bị trúng gió, nhưng cha vợ Phùng Hoài là Bạch Ngũ, một tay thổ hào trong vùng, thường đứng đầu bọn cướp, có biệt hiệu là Bạch Thiên Kim, lại bàn với thông gia là Phùng Nhị, làm đơn thưa lên phủ tuần án, nói là Phùng Hoài bị cha vợ và em vợ tôi hành hung trí mạng. Quan Tuần án phê cho Lôi lão gia xét xử, nhưng Lôi lão gia bận tháp tùng hoàng thuyền nên nội vụ được giao cho Đồng lão gia. Họ Bạch liền chạy tiền đút lót nên Đồng lão gia đã hạ trát bắt nhạc phụ tôi và em vợ tôi. Vậy xin gia gia mở lượng hải hà viết cho vài chữ cứu cha vợ và em vợ tôi. Thằng đó chết là vì trúng gió chứ không liên can gì tới vụ ẩu đả trước kia, vả lại trong vụ ẩu đả thì chính nó ngã mà bị thương ở đầu chứ không phải là bị đánh. Gia gia cứu cho thì gia đình tôi chịu ơn suốt đời.

Tây Môn Khánh ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Lôi lão gia thì cũng đã có lần tới đây uống rượu nhưng là cùng đi với các quan khác, ta không quen biết cho lắm, làm sao mà viết thư được.

Hoàng Tứ lại quỳ khóc mà nói:

- Nếu gia gia không thương tình thì chắc là cha vợ tôi chết mất. Em vợ tôi mạnh khỏe không nói làm gì, còn cha vợ tôi năm nay đã lục tuần, trời tuyết lạnh thế này mà ở trong ngục thì đến chết mất. Gia gia cứu cho thì ơn ấy chúng tôi xin kết cỏ ngậm vành.

Tây Môn Khánh trầm ngâm giây lát rồi bảo:

- Thôi được, để ta nhờ Tiên lão gia để Tiên lão gia nói với Lôi lão gia vậy. Tiên lão gia và Lôi lão gia là chỗ thân tình, lại là bạn đồng khoa, cùng đậu Tiến sĩ khoa Nhâm Thìn.

Hoàng Tứ vội rập đầu lạy tạ, rồi rút trong tay áo ra một tấm thiệp có ghi một trăm thạch gạo ngon và một trăm lạng bạc, nhưng Tây Môn Khánh không nhận, bảo:

- Ta đời nào lại đòi hỏi như vậy.

Hoàng Tứ nói:

- Gia gia thì không thiếu gì, nhưng đây là để nhờ gia gia chuyển tạ cho Tiên lão gia.

Tây Môn Khánh bảo:

- Tạ ơn Tiên lão gia thì cứ thủng thẳng, đợi xong việc thì ta mua lễ vật đến tạ cũng được.

Đang nói chuyện thì Bá Tước bước vào bảo:

- Đại ca đừng giúp gì cho Hoàng Tứ này cả, lúc thường thì chẳng thấy mặt mũi đâu, khi hữu sự thì tới lạy van khóc lóc. Hôm qua là ngày lễ cầu siêu cho Lục tẩu, mà hắn không có lấy một dùm trà tới lễ, lại cũng chẳng thấy đến hỏi han lấy một lời, vậy mà bây giờ còn dám vác mặt tới đây cầu cạnh.

Hoàng Tứ hoảng lên, vội sụp xuống lạy Bá Tước rồi nói:

- Nhị gia ôi, nhị gia giết tôi hay sao? Cả nửa tháng nay tôi bận tối mắt, đâu được rảnh rang. Hôm qua thì phải lên phủ Đông Bình lấy tiền để hôm nay có mà hoàn lại ít nhiều cho gia đình đây. Tôi cũng cố chạy để có chút lễ vật nhờ gia gia cứu giúp, nhưng gia gia còn đang không chịu nhận.

Bá Tước thấy tấm thiệp ghi lễ vật để trên bàn, cầm lên coi rồi hỏi:

- Thế đại ca có định giúp hắn không ?

Tây Môn Khánh đáp:

- Hắn đã nói vậy thì phải giúp chứ sao. Có điều là tôi không thân với Lôi lão gia nên phải nhờ Tiên lão gia nói giùm, xong việc, tôi mua lễ vật tới tạ Tiên lão gia là được rồi, lấy tiền bạc lễ vật của hắn làm gì.

Bá Tước bảo:

- Đại ca dạy như vậy là sai rồi, hấn tới đây nhờ vả đại ca mà đại ca lại chịu thiệt cho hấn là thế nào? Đại ca cũng phải tạ ơn cho người ta chứ có phải không đâu. Nếu đại ca không nhận tức là đại ca chê ít mà không thêm. Vẫn biết đại ca chẳng thiếu gì, nhưng theo tôi thì đại ca cứ nhận, một là để cho Hoàng Tứ yên lòng, hai là để thêm vào mà mua lễ vật tạ ơn Tiên lão gia.

Đoạn quay lại bảo Hoàng Tứ:

- Tứ ca à, được quan nhân đây giúp cho tức là cha vợ và em vợ Tứ ca có phúc lắm đó, chắc chắn hai người đó sẽ được vô sự về nhà. Quan nhân đây giúp là giúp chú tiền rừng bạc bể cũng thừa, đâu cần tới tiền bạc lễ vật của Tứ ca. Nay Tứ ca biết điều thì mau tới nhà hát dọn một tiệc thịnh soạn, thỉnh quan nhân tới chứng giám cho, rồi chúng tôi đây cũng được vui nhờ.

Hoàng Tứ nói:

- Xin nhị gia cứ yên tâm, tiệc tùng gì cũng có, miễn là cha vợ và em vợ tôi được vô sự. Máy hôm nay tôi khổ vì hai người đó, chẳng biết phải chạy chọt ở đâu, may mà gia gia đây thương tình cứu cho chứ không thì chẳng biết làm sao.

Bá Tước bảo:

- Lấy con gái, chị gái người ta làm vợ thì phải ráng lo cho người ta chứ còn than thở gì nữa, Tứ ca thật lẩn thẩn.

Hoàng Tứ nói thêm:

- Cũng tội nghiệp, tiện nội mấy hôm nay ở nhà chỉ biết khóc.

Tây Môn Khánh thấy Bá Tước nói vừa rồi là có lý, bèn cầm tấm thiệp mà bảo:

- Thôi được, tôi đành nhận vậy.

Bá Tước hỏi:

- Bao giờ thì cần có thư đưa đi?

Hoàng Tứ đáp:

- Cứu mệnh như cứu hỏa, có lẽ là nhờ lão gia cho viết thư ngay hôm nay để sáng sớm mai cho gia nhân cùng tôi cầm thư đi. Chẳng hay lão gia định sai vị nào viết, để tôi được diện kiến cảm tạ vị đó.

Tây Môn Khánh đáp:

- Để ta viết cùng được.

Đoạn gọi Đại An ra bảo:

- Ngày mai người cùng Hoàng Tứ đây cầm thư đem đi.

Hoàng Tứ chào hỏi Đại An, hẹn hôm sau đi sớm rồi lạy tạ mà về.

Tây Môn Khánh trở lại thư phòng, bảo Ôn tú tài viết thư để ngày mai Đại An cầm đi. Lát sau thấy ngoài trời tuyết rơi mỗi lúc một nhiều, trông như muôn ngàn cánh hoa lê bay lả tả. Những bông hoa viên trong tuyết thật vô cùng đẹp mắt. Tây Môn Khánh sai đem thêm rượu quý ra, lại bảo Trịnh Xuân lấy đàn ra cùng với Xuân Hồng đàn hát.

Đang uống rượu nghe hát thưởng tuyết thì Cẩm Đồng vào thưa:

- Hàn quản lý sai người đem thiệp tới trình gia gia.

Nói xong đưa tấm thiệp lên. Tây Môn Khánh cầm xem rồi bảo:

- Người ra ngoài thành gặp Nhiệm y quan nói giùm cho Hàn quản lý.

Cẩm Đồng thưa:

- Bây giờ muộn rồi, xin để sáng mai tôi đi sớm.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ừ, sáng mai đi sớm cũng được.

Lại An đem bánh trái lên, mọi người cùng ăn, cả Kính Tế cũng được ngồi dự. Tây Môn Khánh sai Vương Kinh sẽ bớt thức ăn cho Trịnh Xuân ăn. Lại thưởng cho Trịnh Xuân hai chung rượu lớn. Trịnh Xuân quỳ đáp:

- Tôi không uống được rượu.

Bá Tước bảo:

- Đồ ngốc, trời lạnh như thế này có rượu mà không uống, vả lại rượu gia gia thưởng cho người mà người không uống sao.

Wương Kinh đứng bên nói thêm:

- Nhị gia không biết, chứ tôi cũng không uống được rượu.

Bá Tước bảo:

- Thì mày cũng là đồ ngốc chứ sao. Bây giờ mày uống đỡ cho nó một chung đi. Từ xưa tới nay, người trên cho cái gì, người dưới không được phép chối từ.

Lại đứng dậy nói tiếp:

- Mà không biết uống thì để tao dạy mày uống.

Vương Kinh vội cầm lấy chung rượu, nhắm mắt nhắm mũi mà uống. Tây Môn Khánh cười bảo:

- Nhị gia kỳ khôi thật, nó không uống được thì bắt tội nó làm gì.

Bá Tước thấy Vương Kinh chỉ uống được nửa chung, bèn bảo Xuân Hồng uống nốt, rồi bảo Xuân Hồng hát vài khúc Nam. Tây Môn Khánh nói:

- Bây giờ có Ôn tiên sinh đây, mình nên dùng tửu lệnh mà uống rượu rồi nghe nó hát mới thú.

Nói xong bảo Vương Kinh đem con súc sắc ra đưa cho Ôn tú tài, bảo Ôn tú tài bắt đầu. Ôn tú tài đứng dậy nói:

- Văn sinh đâu dám thất lễ, xin để Ứng nhị gia đây thì hơn.

Đoạn quay hỏi Bá Tước:

- Chẳng hay tôn hiệu là gì?

Bá Tước đáp:

- Tên hiệu là Nam Pha.

Tây Môn Khánh đùa:

- Hiệu gì mà lạ vậy, nam pha với chẳng nem pheo.

Bá Tước cười:

- Chỉ tài khôi hài trêu chọc người khác mà thôi.

Ôn tú tài bảo:

- Xưa nay không khôi hài thì làm sao vui cười được.

Bá Tước giục:

- Thôi, tiên sinh ban tửu lệnh đi, chân chờ mãi, nói lung tung làm gì.

Ôn tú tài nói:

- Xin vâng, vậy thì mỗi người gieo súc sắc một lần, giáp vòng thì gieo lại, gieo được số nào thì phải đọc một câu, bất cứ thì ca từ phú gì cũng được, nhưng số chữ trong câu phải bằng với số gieo, và trong số câu buộc phải có một chữ "tuyết" vì hôm nay chúng ta uống rượu thưởng tuyết.

Nói xong bắt đầu gieo trước, súc sắc lật mặt lục.

Ôn tú tài đọc:

- Tuyết như hoa lê lả tả.

Đọc xong, uống một chung rượu nhỏ rồi chuyển sang cho Bá Tước. Bá Tước gieo mặt ngũ, rồi cứ ngồi thừ nghĩ mãi không ra hay một câu, cứ vò đầu bứt tai nói:

- Thế này thì chết tôi rồi.

Đoạn tiếp tục nghĩ, mãi mới reo lên:

- Đây rồi, có ngay.

Nói xong liền đọc:

- Trời tuyết hoa mai nở trong tuyết.

Ôn tú tài bảo:

- Không được, như vậy số chữ đã không đúng, mà lại tới hai chữ "tuyết".

Bá Tước gân cổ cãi:

- Thì chữ tuyết trước là tiểu tuyết, chữ tuyết sau là đại tuyết.

Tây Môn Khánh cười:

- Thôi, bị phạt rồi, đừng có lời thôi cãi chầy cãi cối nữa.

Đoạn sai Vương Kinh rót đầy một chung lớn để trước mặt Bá Tước. Xuân Hồng hát rằng:

Đêm lạnh trà không có

Chạy tới thôn trên xin đỡ một chung

Trời xuống tuyết

Tuyết rơi mênh mông

Tuyết phủ lâu đài rực rỡ

Tuyết che quán rượu trời đông

Đường về quên lối

Ra xem hoa mai nở đẹp bên sông

Nhà ai kia đàn ca réo rắt

Nén đổ rượu nồng

Tuyết vẫn xuống

Như muôn ngàn tơ liễu giăng mắc không trung.

Khúc hát dứt, Bá Tước nâng chung rượu phạt uống cạn. Cùng lúc đó Lai An đem thêm đồ ăn ra, trong đó có ốc của Ai

Nguyệt biểu và một đĩa đựng những viên tròn đen đen. Bá Tước lấy ngay một viên bỏ vào mồm nhai ngấu nghiến, thấy vị ngon ngọt vô cùng, có vẻ như một thứ trái cây được chế biến, bèn hỏi:

- Đại ca à, cái gì đây mà ngon thế?

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhị ca thử đoán xem

Bá Tước lẩm bẩm:

- Không biết là cái quả gì.

Tây Môn Khánh cười:

- Quả gì đâu, thôi nhị ca không biết rồi, đây là các vị thuốc bỏ tán nhỏ ra luyện với mật ong quý, bên ngoài dùng bạc hà và lá cam bao lại rồi hấp lên, do đó mới có vị ngon thơm như vậy. Sáng ra mà ăn một viên này thì bổ phổi, hạ đờm, hạ hỏa, tiêu thực mà lại giải cơn say rượu, tên nó là Tố y mai.

Bá Tước chăm chú nghe rồi gật gù:

- Đại ca không nói thì làm sao tôi biết.

Đoạn quay sang Ôn Tú tài:

- Kia tiên sinh, sao không dùng đi, ngon tuyệt.

Rồi quay lại bảo Vương Kinh:

- Lấy cho tao miếng giấy để tao gói hai viên đem về nhà cho vợ tao cùng thưởng thức.

Nói xong lại chỉ vào đĩa ốc bảo Trịnh Xuân:

- Còn món này có phải chính tay Ái Nguyệt làm không đây?

Trịnh Xuân quỳ xuống thưa:

- Quả thật là vậy, tôi đâu dám nói dối. Thư thư tôi mất bao nhiêu công lao và thời giờ mới làm được bấy nhiêu để đem lại hiếu kính gia đình.

Bá Tước bảo:

- Con nhỏ vậy mà khéo tay nhỉ, thân ốc đã lấy ra nguyên vẹn, rồi cuốn lại trông cứ y như con ốc sống.

Tây Môn Khánh bảo:

- Nhìn món ốc này tôi lại buồn, vì nhà này chỉ có Lục nương tôi là biết làm mà thôi. Nay thì nàng đã khuất rồi, làm sao tôi được ăn những món ăn của nàng.

Bá Tước bảo:

- Đại ca đừng buồn, Lục tẩu khuất rồi thì đã có Ái Nguyệt nó biết làm món ốc này, đại ca muốn ăn thì cứ bảo nó làm. Nếu không thì để nó về ở hẳn đây làm món ăn cho đại ca ăn.

Tây Môn Khánh đang buồn cũng phải nhồm dậy đánh Bá Tước một cái mà bảo:

- Đồ quỷ, chỉ được cái ăn nói bậy bạ.

Ôn Tú tài nói:

- Nhị vị quả là thân thiết lắm, khó có những người bạn nào được như thế.

Bá Tước nói càn:

- Thân lắm chứ, tiên sinh không biết, đây là cháu con trong nhà tôi.

Tây Môn Khánh có hơi men cũng nói bừa:

- Đâu có, tôi là ông nội hẳn.

Kính Tế thấy hai người ăn nói suông sã hàm hồ thì đứng dậy bỏ ra ngoài. Còn Ôn Tú tài chỉ che miệng mà cười, rồi giục Tây Môn Khánh gieo súc sắc. Tây Môn Khánh chợt nhớ tới lượt mình, bèn gieo súc sắc, mặt tứ lật lên, liền nói:

- Tôi xin đọc một câu trong bài ca "Hương la đới", câu đó là "Hoa lê tựa tuyết".

Bá Tước lại bô bô:

- Không được rồi, đây đâu phải là một câu, gì chứ bài ca là tôi thuộc lắm chứ, câu đó có tất cả chín chữ cơ mà, đó là câu "Đông quân tình tha thiết, hoa lê tựa tuyết", thôi uống rượu phạt đi.

Nói xong tự tay rót đầy một chung lớn để trước mặt Tây Môn Khánh rồi bảo Xuân Hồng:

- Người chọn bài gì hay thì hát cho gia đình người thọ phạt.

Xuân Hồng vỗ tay làm nhịp mà hát.

Bữa tiệc kéo dài tới lúc chạng vạng. Tây Môn Khánh sai đốt đèn. Bá Tước bảo Ôn Tú tài gieo súc sắc lần sau cùng để chấm dứt tửu lệnh. Ôn Tú tài gieo được mặt lục, đang nghĩ câu thơ để đọc thì chợt nhìn thấy trên tấm bình phong bên cạnh có đôi liễn